

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société BP France

Strona pozwana: Ministre de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 i 18 dyrektywy 2009/28/WE ⁽¹⁾ oraz art. 30 dyrektywy 2018/2001 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że mechanizmy monitorowania w drodze bilansu masy oraz przewidziane w tych dyrektywach krajowe lub dobrowolne systemy mają na celu wyłącznie ocenę i uzasadnienie zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do surowców i biopaliw oraz ich mieszanek, a tym samym nie mają na celu stworzenia ram dla monitorowania i wykrywalności – w odniesieniu do produktów końcowych powstałych w wyniku współprzetwarzania – udziału energii ze źródeł odnawialnych zawartej w tych produktach, a w konsekwencji zharmonizowania uwzględniania udziału energii zawartej w takich produktach do celów określonych w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2009/28/WE oraz art. 25 i art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) dyrektywy 2018/2001?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie zawarte w poprzednim punkcie, czy te same przepisy stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, w celu określenia ilości HVO, jaką należy wpisać w ewidencjach materiałów, które podmioty gospodarcze powinny prowadzić w celu ustalenia podatku motywacyjnego związanego z dodawaniem biopaliw, uiszczanego w tym państwie, jeżeli udział energii odnawialnej w paliwach dopuszczonych do konsumpcji w roku kalendarzowym jest niższy od krajowego docelowego udziału procentowego w zakresie wprowadzania energii odnawialnej w transporcie, wymagało – przy odbiorze w pierwszym krajowym składzie podatkowym przywozu paliw zawierających HVO, wyprodukowanych w innym państwie członkowskim w ramach procesu współprzetwarzania – przeprowadzenia fizycznej analizy zawartości HVO w tych paliwach, w tym w przypadku gdy zakład produkcyjny, w którym wyprodukowano te paliwa, stosuje system bilansu masy certyfikowany przez dobrowolny system uznany przez Komisję za system kompleksowy?
- 3) Czy prawo Unii, a w szczególności postanowienia art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie środkowi państwa członkowskiego takiemu jak środek opisany [w pytaniu drugim], podczas gdy, po pierwsze, paliwa zawierające biopaliwa powstałe w wyniku współprzetwarzania w rafinerii znajdującej się na jego terytorium nie podlegają takiej analizie fizycznej, jeżeli są one wprowadzane do konsumpcji w tym państwie członkowskim bezpośrednio z zakładu produkcyjnego, oraz, po drugie, gdy to państwo członkowskie akceptuje – w celu określenia przy wyjściu z zakładu produkcyjnego korzystającego z zawieszenia opodatkowania lub krajowego składu podatkowego zawartości biopaliw, która do celów podatkowych może zostać przypisana do świadectw zawartości wydanych za dany okres – dokonanie oceny zawartości biopaliwa w produktach będących przedmiotem wywozu lub dopuszczenia do konsumpcji w sektorach innych niż transport na podstawie średniego miesięcznego wprowadzania przez skład lub zakład produkcyjny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE i 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (przekształcenie) (Dz.U. 2018, L 328, s. 82).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 3 października 2022 r. – C.Z., M.C., S.P. i inni/Ilva SpA in Amministrazione Straordinaria, Acciaierie d'Italia Holding SpA, Acciaierie d'Italia SpA

(Sprawa C-626/22)

(2023/C 15/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.Z., M.C., S.P. i inni

Strona pozwana: Ilva SpA in Amministrazione Straordinaria, Acciaierie d'Italia Holding SpA, Acciaierie d'Italia SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽¹⁾ z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 18, 34, 28 i 29 oraz art. 3 pkt 2, art. 11, 12 i 23 [tej dyrektywy] oraz zasadę ostrożności i ochrony zdrowia człowieka, która jest ustanowiona w art. 191 TFUE i art. 174 traktatu WE, można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego przyznano temu państwu członkowskiemu możliwość ustanowienia, iż ocena szkód dla zdrowia (OSZ) stanowi akt niezwiązany z postępowaniem w sprawie udzielenia i ponownego rozpatrzenia zintegrowanego pozwolenia środowiskowego (ZPŚ) – w niniejszej sprawie [decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri (rozporządzenia prezesa rady ministrów) (DPCM)] 2017 – a jej sporządzenie może być pozbawione automatycznych skutków pod względem terminowego i skutecznego rozpatrzenia przez właściwy organ w ramach postępowania w sprawie ponownego rozpatrzenia ZPŚ/DPCM, w szczególności, gdy jej wyniki świadczą o niedopuszczalnym ryzyku dla zdrowia znacznej ludności dotkniętej emisją zanieczyszczeń; czy też przeciwnie, dyrektywę tę należy interpretować w ten sposób, że: (i) dopuszczalne ryzyko dla zdrowia człowieka może być oceniane w oparciu o analizę naukową o charakterze epidemiologicznym; (ii) OSZ musi stanowić akt wewnętrzny w ramach postępowania w sprawie udzielenia i ponownego rozpatrzenia ZPŚ/DPCM, a nawet jego niezbędną przesłankę, w szczególności musi być przedmiotem koniecznego, skutecznego i terminowego rozpatrzenia przez organ właściwy do udzielenia i ponownego rozpatrzenia ZPŚ?
- 2) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 15, 18, 21, 28, 34 i 29 oraz art. 3 pkt 2, art. 11, 14, 15, 18 i 21 można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego to państwo członkowskie musi ustanowić, iż w zintegrowanym pozwoleniu środowiskowym (w niniejszej sprawie – ZPŚ 2012, DPCM 2014, DPCM 2017) należy zawsze uwzględnić wszystkie substancje będące przedmiotem emisji, o których wiadomo w świetle nauki, że są szkodliwe, w tym frakcje PM10 i PM2,5, które w każdym razie są powodowane przez instalację będącą przedmiotem oceny; czy też dyrektywę tę można interpretować w ten sposób, że zintegrowane pozwolenie środowiskowe (pozwolenie administracyjne) musi zawierać jedynie substancje zanieczyszczające przewidziane a priori ze względu na charakter i rodzaj wykonywanej działalności przemysłowej?
- 3) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), w szczególności motywy 4, 18, 21, 22, 28, 29, 34, 43 oraz art. 3 pkt 2 i 25, art. 11, 14, 16 i 21 można interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego to państwo członkowskie, w przypadku działalności przemysłowej stwarzającej poważne i znaczące zagrożenia dla integralności środowiska i zdrowia człowieka, może odroczyć przyznany operatorowi termin na dostosowanie działalności przemysłowej do udzielonego pozwolenia poprzez podjęcie przewidzianych w nim środków i działań w zakresie ochrony środowiska naturalnego i ochrony zdrowia o około 7,5 roku od pierwotnie ustalonego terminu i o łączny okres 11 lat?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 334, s. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 4 października 2022 r. – AB/Finanzamt Köln-Süd**

(Sprawa C-627/22)

(2023/C 15/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln